

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 157/08-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Mgr. K. M., M., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva spočívajúceho v zákaze požadovať od iného vykonávanie nútených alebo povinných prác podľa čl. 4 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 CoE 4/2007 z 25. júna 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Mgr. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2007 faxom a následne 10. októbra 2007 poštou doručená sťažnosť Ing. Mgr. K. M. (ďalej len

„sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva spočívajúceho v zákaze požadovať od iného vykonávanie nútených alebo povinných prác podľa čl. 4 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 CoE 4/2007 z 25. júna 2007.

1. Z obsahu sťažnosti, k nej pripojených písomností a zo súdneho spisu Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Er 928/01 vyplýva:

„Listom zo dňa 30. 3. 2006 podal sťažovateľ na Okresný súd Košice II podnet na zastavenie exekúcie a vyčíslenie trov exekúcie.

Okresný súd Košice II uznesením sp. zn. Er 928/01, Ex 327/01 zo dňa 13. 11. 2006 exekúciu vyhlásil za neprípustnú, exekúciu zastavil a oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi - sťažovateľovi trovy exekúcie vo výške 2,822.- Sk.

Dňa 20. 12. 2006 podal proti tomuto uzneseniu sťažovateľ odvolanie.

Dňa 7. 8. 2007 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 CoE 4/2007 zo dňa 25. 6. 2007, ktorým odvolanie podané oprávneným odmietol, potvrdil uznesenie súdu I. stupňa a povinnému náhradu trov odvolacieho konania proti oprávnenému a súdnemu exekútorovi nepriznal.“

2. Po citovaní ustanovení čl. 4 ods. 2 a 3 dohovoru, čl. 20 ods. 1 až 4 ústavy, čl. 127 ods. 1, 3 a 4 ústavy, § 44 ods. 1 a 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 14 ods. 1 až 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútoroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) sťažovateľ konštatoval:

„Z citovaných ustanovení (...) a skutkových okolností uvedených v (...) tejto sťažnosti vyplýva, že uznesením Krajského súdu (...) zo dňa 25. 6. 2007 došlo k porušeniu práva sťažovateľa

- na prejednanie veci zákonom ustanoveným spôsobom podľa článku 46 ods. 1 Ústavy,
- na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru,
- práva, aby od neho nebola vyžadovaná povinná a nútená práca, podľa článku 4 ods. 2 Dohovoru,
- práva na ochranu vlastníckeho práva podľa článku 20 ods. 1 a na ochranu pred vyvlastnením podľa článku 20 ods. 3 Ústavy SR.“

3. Sťažovateľ tvrdil, že k porušeniu „práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru“ došlo tým, že „Uznesenie Krajského súdu (...) potvrdilo rozhodnutie okresného súdu, ktorým tento nepriznal odmenu súdnemu exekútorovi v súlade s vyčíslením trov exekúcie“.

Podľa právneho názoru sťažovateľa:

„Súd môže preskúmať vyčíslenie trov exekúcie a nepriznať exekútorovi trovy exekúcie účelne vynaložené.“

V predmetnej veci však nie je spornou otázka, či úkony uvedené vo vyčíslení trov súdneho exekútora boli účelne vynaložené, ale v tom, či možno podľa ustanovenia § 14 ods. 1 písm. a/ za počet hodín účelne vynaložených na exekúciu považovať súčet všetkých účelne vynaložených hodín, bez ohľadu na skutočnosť, že exekučná činnosť bola vykonávaná v rôznych dňoch. Sťažovateľ je toho názoru, že súd je orgánom, ktorý je oprávnený vykladať a aplikovať zákon, ale toto jeho právo podlieha určitým obmedzeniam, spočívajúcim v tom, že výklad a aplikácia zákonov musí byť v súlade s ich obsahom, zmyslom a cieľom. V predmetnej veci Krajský súd v Košiciach pokiaľ potvrdil rozhodnutie súdu I. stupňa, konal v rozpore s obsahom, zmyslom a účelom zákona č. 233/1995 Z. z., jeho ustanovenia § 196, Vyhlášky č. 288/1995 Z. z., jej ustanovenia § 14.“

Svoj právny názor, že „sčítavanie časov jednotlivých úkonov pri priznávaní trov exekúcie exekútorovi je v rozpore s ustanoveniami Zákona č. 233/1995 Z. z. a Vyhlášky č. 288/1995 Z. z.“, sťažovateľ odôvodňoval poukazom na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vo veci sp. zn.

2 MCdo 16/2005 a krajského súdu vo veciach vedených pod sp. zn. 5 CoE 74/2006 a sp. zn. 2 CoE 113/2006:

„z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 M-Cdo 16/2005 zo dňa 28. 4. 2006: Podľa dovolacieho súdu, z ostatne citovanej právnej normy možno jej jazykovým (gramatickým) výkladom vyvodiť iba to, že základná hodinová sadzba odmeny exekútora je 200 Sk za každú, hoci aj začatú hodinu úkonu exekučnej činnosti. Táto odmena patrí exekútorovi aj vtedy, ak úkon exekučnej činnosti netrval celú hodinu. Odmena súdneho exekútora sa určuje za jednotlivé úkony; sčítanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu, je v rozpore s citovanými právnymi normami.

(...)

Z citovaného §14 ods. 2 prvá vety vyhlášky možno jeho jazykovým (gramatickým) výkladom vyvodiť, že odmena patrí exekútorovi aj vtedy, ak úkon exekučnej činnosti netrval celú hodinu, že odmena sa určuje za jednotlivé úkony a preto sčítanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu je v rozpore s týmto ustanovením. (sp. zn. 5 CoE 74/2006, pozn.)

(...)

Odvolačí súd sa nestotožňuje s názorom súdu I stupňa, že súdny exekútor nemá nárok na náhradu základnej hodinovej sadzby za každý úkon exekučnej činnosti, ale za celkový čas účelne vynaložený na jednotlivé úkony exekučnej činnosti uvedené v časovej špecifikácii. Podľa názoru odvolacieho súdu z citovaného ustanovenia § 1 4 ods. 2 veta prvá Vyhlášky č. 288/1995 Z. z. možno jeho jazykovým (gramatickým) výkladom vyvodiť, že odmena patrí exekútorovi aj vtedy, ak úkon exekučnej činnosti netrval celú hodinu. Odmena súdneho exekútora sa určuje za jednotlivé úkony a preto sčítanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu, je v rozpore s týmto ustanovením.“ (sp. zn. 2 CoE 113/2006, pozn.).

Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľ konštatoval, že:

„Rozhodnutie odvolacieho súdu, teda Krajského súdu v Košiciach je teda zjavne arbitrárne, účinok jeho interpretácie a aplikácie právnych predpisov je nezlučiteľný so základnými právami zaručenými sťažovateľovi Ústavou SR.“

4. Porušenie práv podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru a podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy odôvodnil sťažovateľ takto:

„Ako vyplýva z citovaných ustanovení exekučného poriadku exekútor, ktorému bol doručený návrh na začatie exekúcie, je povinný exekúciu vykonať. Exekútor postupuje v exekúcii tak, aby vymáhaný nárok bol upokojený. Exekútorovi patri za výkon exekučnej činnosti odmena (§ 196 Exekučného poriadku).

Je nesporné, že sťažovateľ, súdny exekútor, vykonával v exekučnom konaní od podania návrhu exekučnú činnosť. V priebehu exekúcie teda vznikli trovy exekúcie dvojakého druhu, a to odmena súdneho exekútora a hotové výdavky.

Odmena súdneho exekútora pozostáva z hodinovej odmeny za výkon exekučnej činnosti, ktorú exekútor vykonal a ktorá smerovala k vymoženiu pohľadávky oprávnenej. Všetky tieto úkony boli účelné a v prospech oprávnenej a sťažovateľ ich v návrhu na zastavenie exekúcie špecifikoval.

Sťažovateľ považuje za potrebné uviesť, že v predmetnej veci sa oprávnený v čase podania návrhu na začatie exekúcie, mohol rozhodnúť, či na nútený výkon vykonateľného rozhodnutia využije súdny výkon rozhodnutia alebo podá návrh na exekúciu. V prvom prípade by oprávnený znášal veľmi nízke náklady (súdny poplatok 2 %) ale musel by rátať s možnosťou veľmi nízkej efektívnosti takéhoto výkonu. Oprávnený sa rozhodol podať návrh na exekúciu, pričom mu mohlo a malo byť zrejmé, že vzhľadom na to, že činnosť exekútora je činnosťou za ktorú patrí odmena, je možný aj taký výsledok konania, že túto odmenu bude musieť zaplatiť on sám. Sťažovateľ nie je a ani nebol súčasťou súkromnoprávných vzťahov medzi oprávneným a povinným a preto neexistuje dôvod, pre ktorý by mal znášať riziká z týchto vzťahov vznikajúce. Ak súd rozhodol inak to rozhodnutia je v rozpore so sťažovateľom uvádzaným práv.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa

- na prejednanie veci zákonom ustanoveným spôsobom podľa článku 46 ods. 1 Ústavy,*
- na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru,*
- práva, aby od neho nebola vyžadovaná povinná a nútená práca, podľa článku 4 ods. 2 Dohovoru,*

- práva na ochranu vlastníckeho práva podľa článku 20 ods. 1 a na ochranu pred vyvlastnením podľa článku 20 ods. 3 Ústavy SR,
bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 CoE 4/2007 zo dňa 25. 6. 2007 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 CoE 4/2007 zo dňa 25. 6. 2007 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach v porušovaní namietaných právach sťažovateľa.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 49 až 55 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne

neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru od nikoho sa nebude vyžadovať, aby vykonával nútené alebo povinné práce.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podstatou sťažovateľových námietok (t. j. predmetom sťažnosti) bolo tvrdenie, že uznesením krajského súdu sp. zn. 3 CoE 4/2007 z 25. júna 2007 došlo k porušeniu ním označených práv tým, že krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. Er 928/01, Ex 327/01 z 13. novembra 2006, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a bola zastavená a ktorým bola oprávnenému uložená povinnosť nahradiť sťažovateľovi trovy exekúcie v sume 2 822 Sk, teda v sume nižšej, než sťažovateľ v postúpení návrhu na zastavenie exekúcie z 3. februára 2006 vyčíslil, a to z dôvodu, že krajský súd ich nepovažoval v navrhovanom rozsahu za účelne vynaložené pri vymáhaní nároku

oprávneného, ako aj z dôvodu, že časové trvanie vykonaných úkonov na účely priznania odmeny posudzoval až po ich súčte.

Z obsahu sťažnosti, k nej pripojených písomností a predmetného súdneho spisu ústavný súd zistil, že v rámci exekučného konania vedeného sťažovateľom ako súdnym exekútorom pod sp. zn. Ex 327/01 bol okresnému súdu 4. apríla 2006 doručený podnet sťažovateľa na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku z dôvodu nemajetnosti povinného, v ktorom sťažovateľ vyčíslil trovy exekúcie v sume 3 586 Sk. Okresný súd následne uznesením sp. zn. Er 928/01, Ex 327/01 z 13. novembra 2006 exekúciu zastavil, pričom oprávnenému uložil povinnosť uhradiť sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 2 822 Sk.

Proti prvostupňovému uzneseniu - v časti výroku o trovách - podal sťažovateľ odvolanie z 20. decembra 2006, ktorého podstatou bolo tvrdenie, že „v predmetnom rozhodnutí došlo k nesprávnemu uplatneniu a výkladu Vyhlášky č. 288/1995 Z. z., čím som bol rozhodnutím súdu poškodený“.

Svoje odvolanie odôvodnil takto:

«Súdny exekútor vyhotovil a predložil súdu časovú špecifikáciu jednotlivých úkonov exekučnej činnosti, tak ako mu to ukladá vykonávací predpis, t. j. Vyhláška Ministerstva spravodlivosti SR č. 288/1995 Z. z. Podľa § 14 ods. 1, 2 vyhlášky sa odmena súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti určuje podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu, pričom základná hodinová sadzba podľa ods. 1 písm. a) cit. ust. je 200.- Sk za každú AJ ZAČATÚ HODINU, teda nemusí ísť o celú hodinu, postačuje jej začatie. Súdny exekútor predložil podrobnú časovú špecifikáciu jednotlivých exekučných úkonov, pričom podklady majú takú formu, že sú kedykoľvek preskúmateľné a nachádzajú sa v exekučnom spise. V priebehu exekúcie bolo účelne vynaložených 8 aj začatých hodín exekučnej činnosti {vyplýva to nielen zo špecifikácie zo dňa 30. 3. 2006, ale aj z exekučného spisu, kde si súd mohol overiť, že úkony boli vykonané a boli realizované v rôzne dni, teda ide vždy o novú aj začatú hodinu), preto nie je jasné, na základe akého právneho podkladu súd priznal exekútorovi odmenu len za 5 aj začatých hodín exekučnej činnosti. Okresný súd pochybil, ak

spočítal časy úkonov, ktoré boli vykonané v rôzne dni (vždy totiž ide o novú aj začatú hodinu), čo možno vyvodit' z postupu súdu, keď uvádza celkový čas vynaložený na exekúciu - 4 hodiny 20 minút, ku ktorému dospel spočítaním časov úkonov vykonaných v rôzne dni, bez zohľadnenia dôležitej skutočnosti, že ide o vždy o inú aj začatú hodinu. Tieto úkony sú nespochybniteľné, boli vykonané v rôzne dni súd nemohol rozhodnúť inak, ako tak, že ide o 8 aj začatých hodín, v opačnom prípade by došlo k porušeniu zákona a poškodeniu súdneho exekútora. Súd nemá oprávnenie krátiť odmenu riadne vyčíslenú súdnym exekútorom. Posúdenie účelnosti vynaložených procesných úkonov súdneho exekútora neprislúcha procesnému súdu absolútne, teda v tom zmysle, aby vôbec nebol viazaný predloženou časovou špecifikáciou. Súd je v intenciách Exekučného poriadku a vyhlášky viazaný predloženou časovou špecifikáciou, teda ak exekútor uskutočnil procesný úkon prezumovaný Exekučným poriadkom či vyhláškou, patrí mu zaň náhrada trov exekúcie vo výške stanovenej vyhláškou, Zo žiadneho ustanovenia nevyplýva pre súdy oprávnenie nepriznať exekútorovi odmenu určenú podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu. Vyhláška č. 288/1995 Z. z., podľa ktorej sa určuje odmena pri vylúčení súdneho exekútora alebo pri zastavení exekúcie, ani v jednom z citovaných ustanovení neupravuje postup, podľa ktorého súd pri vyčíslení hodinovej odmeny čas potrebný na jednotlivé úkony aj keď boli vykonané v rôzne dni, zráta a až po zrátaní ohodnotí každú i začatú hodinu sumou 200,00 Sk.. Ak by zákonodarca mal na mysli takýto postup, potom by upravil i znenie právnej vety. Keďže to tak nie je, exekučný súd nemá pre toto tvrdenie oporu v právnom predpise. Naopak, kogentne je v ust. § 14 ods. 2 vyhlášky stanovené, že odmena patrí súdnemu exekútorovi za každú aj začatú hodinu exekučnej činnosti.

(...)

Súd je pritom oprávnený skúmať jedine a výlučne to, či rozpis procesných úkonov exekútora v predloženej časovej špecifikácii korešponduje s §§ 14 a 15 vyhlášky - akýkoľvek iný výklad je príliš extenzívny na to, aby vo verejnoprávnom predpise, akým Exekučný poriadok je, obstál. V prípade pochybenia exekútora pri vyčíslení trov exekúcie je oprávnený domáhať sa svojho práva jedine účastník konania a to jedine zákonným spôsobom. Podľa Uznesenia Krajského súdu v Trnave, č. k.: 9 Co 386/02-38 ako odvolacieho súdu: „...za jednotlivé úkony, ktoré exekútor uskutočňuje, nie je možné túto

hodinu deliť na dielčie časové úseky a následne spočítavať, pretože súdny exekútor má nárok za každý úkon na náhradu hodinovej sadzby...“.

Uvedený názor zastáva aj Najvyšší súd SR, pričom jeho rozhodnutie v danej veci prikladám v prílohe (Rozsudok 2 M - Cdo 16/2005 zo dňa 28. 4. 2006).

Súd ďalej nepriznal uplatňovanú náhradu za kancelárske náklady (bežný režijný kancelársky materiál), pretože podľa názoru súdu náhrada za náklady na administratívne práce vykonávané v súvislosti s exekučnou činnosťou je zahrnutá v odmene súdneho exekútora (§ 25 cit. vyhl.). Súhlasím s tvrdením súdu, ale v špecifikácii trov som žiadal priznať bežný režijný kancelársky materiál, pričom je zrejmé, že ide o kancelársky materiál, nie administratívne práce, t. j. spisový obal, papiere, obálky (nie poštovné!) a iné kancelárske potreby, ktoré sú priamo súčasťou spisu, ktoré zaobstarávam zo svojho majetku, na svoje náklady, pri vykonávaní exekúcie pre oprávneného a tieto hotové výdavky nie sú súčasťou odmeny (súčasťou odmeny sú administratívne práce vykonané mojimi zamestnancami).

Mám za to, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti trov exekúcie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.»

Sťažovateľ žiadal, aby odvolací súd vydal toto rozhodnutie:

„Uznesenie Okresného súdu Košice II č. Er 928/01 zo dňa 13. 11. 2006 čo do výroku o trovách exekúcie ruší a ukladá oprávnenému nahradiť trovy exekúcie vo výške 3.586,00 Sk (odmena 2.000,00 Sk, DPH 19 % z odmeny 380,00 Sk, náhrada hotových výdavkov 1.006,- Sk a náhrada za stratu času 200,- Sk) do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením č. k. 3 CoE 4/2006-28 z 25. júna 2007 tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutom výroku o trovách exekúcie potvrdil.

Krajský súd v napadnutom uznesení poukázal na obsah rozhodnutia súdu prvého stupňa, ako aj na argumentáciu sťažovateľa obsiahnutú v odvolaní.

K odvolacím námietkam sťažovateľa, podľa ktorých súd prvého stupňa nesprávne vyložil a aplikoval ustanovenie § 14 ods. 1 a 2, ako aj § 22 vyhlášky, krajský súd uviedol:

«Rozhodnutia súdov Slovenskej republiky ako individuálne právne akty nie sú prameňmi práva v kontinentálnom systéme práva a nemajú povahu ani účinky všeobecne záväzných normatívnych právnych aktov.

Všeobecným súdom je daná exekučným poriadkom právomoc vo vymedzených okruhoch exekučnej činnosti vydávať rozhodnutia, tieto preskúmať, čím sa tak zabezpečuje princíp kontroly zákonnosti nad núteným výkonom rozhodnutia uskutočňovaného súdnym exekútorom, ako osoby štátom určenej a splnomocnenej na výkon exekučnej činnosti (§ 2 Exekučného poriadku).

Povinnosťou súdu pri uvedenej činnosti je potom pri rozhodovaní vykladať i aplikovať všeobecne záväzné právne normy nezávisle a nestranne, a to bez ohľadu na následne právne účinky dopadu, takýchto rozhodnutí na jeho účastníkov.

Ust. § 14 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z. z. uvádza, že pri zastavení exekúcie sa odmena súdneho exekútora za výkon exekúcie určuje podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu a tiež paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti.

Odmena súdneho exekútora sa skladá z dvoch zložiek. V prvom prípade je to počet hodín účelne vynaložených na exekúciu. Teda čas účelne vynaložený na exekúciu. Je zrejmé, že ide o celkový čas a to iba účelne vynaložený pri exekúcii, bez ohľadu na počet (množstvo) úkonov exekučnej činnosti. Počet úkonov exekučnej činnosti v danom prípade je rozhodujúci iba z hľadiska ich samotnej dĺžky, pričom túto dĺžku je súd povinný preskúmať z hľadiska účelnosti, t. j. či niektorý z úkonov exekučnej činnosti nebol vykonávaný neprimerane dlhú dobu.

Nemôže obstať taká právna argumentácia pri „určení počtu hodín na exekúciu (resp. času)“, ak sa vychádza z toho, že za každý jednotlivý úkon je potrebné samostatne vypočítavať výšku časovej odmeny. V tomto prípade totiž už nehovoríme o počte hodín vynaložených na exekúciu, ale o počte úkonov pri ktorých sa odmena vypočítava jednotlivo, t. j. pri každom úkone samostatne v závislosti od dĺžky úkonu.

Nesprávnosť argumentov súdneho exekútora ako odvolateľa pri výpočte odmeny podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu potvrdzuje existencia druhej zložky

nároku na odmenu, ktorou je paušálna suma za jednotlivé úkony exekučnej činnosti podľa ust. § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 288/1995 Z. z., ktorá stojí popri „časovej odmene“ podľa ust. § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 288/1995 Z. z. Úkony exekučnej činnosti za ktoré patrí paušálna suma súdnemu exekútorovi taxatívne vymedzuje ust. § 15 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z. z.

Súdny exekútor nespochybnil celkový čas exekučnej činnosti, ktorý bol súdom prvého stupňa stanovený na 4 hodiny a 20 minút, preto pri sadzbe 200.-Sk za každú aj začatú hodinu podľa ust. § 14 ods. 2 vyhl. č. 288/1995 Z. z. bola odmena súdneho exekútora v tejto časti stanovená správne, ak ju súd prvého stupňa stanovil vo výške 1.000.- Sk (5 x 200.- Sk).

Súdny exekútor si v rámci náhrady hotových výdavkov uplatnil aj sumu 50.- Sk označenú ako „bežný režijný kancelársky materiál (papier, kopírovanie, internet atď.)“.

Podľa ust. § 22 vyhl. č. 288/1995 Z. z. súdnemu exekútorovi patrí aj náhrada hotových výdavkov účelne vynaložených v súvislosti s vykonávaním exekučnej činnosti; táto náhrada zahŕňa najmä cestovné náhrady, poštovné a telekomunikačné výdavky, znalecké náhrady a poplatky.

Vychádzajúc zo samotného označenia hotových výdavkov, ktoré súdny exekútor označil ako „bežný režijný kancelársky materiál“ je zrejmé aj vzhľadom na ich uplatnenú výšku (50,- Sk), že sa nejedná o osobitné výdavky hodné samostatného zreteľa medzi ktoré zákon demonštratívne zaraďuje cestovné, poštovné a telekomunikačné výdavky, či znalecké náhrady a poplatky.

Z uvedeného pohľadu bežný kancelársky materiál, akými by mohli byť aj iné veci prirodzene potrebné pri vedení exekučnej administratívy, napr. perá, ceruzky, sponky, obalové prostriedky atď., sú síce výdavkami, avšak sa predpokladá, že náklady na ich obstaranie sú kryté práve výškou odmeny za výkon exekučnej činnosti najmä v paušálnej sume náhrad pri výkone jednotlivých úkonov exekučnej činnosti. Bežné náklady kancelárskych vecí preto ani zákonodarca nezaradil do výpočtu náhrad hotových výdavkov. Takými by sa mohli stať za predpokladu, že by dosiahli úroveň práve nie bežných a pritom nie nezanedbateľných, jasne indentifikovateľných výdavkov nevyhnutných a teda aj účelových pri výkone konkrétnej exekučnej činnosti alebo jej úkonov .

Odvolačí súd z uvedených dôvodov nepovažoval podané odvolanie súdnym exekútorom za dôvodné a preto napadnuté rozhodnutie vo výroku o náhrade trov exekúcie

podľa ust. § 219 Obč. súd. por. potvrdil ako vecné správne.»

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Ústavný súd v prípadoch, keď riešil problematiku možného porušenia základného práva na súdnu ochranu konkrétnym rozhodnutím všeobecného súdu, uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06, III. ÚS 218/07).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného

súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutandis mutandis I. ÚS 114/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v napadnutom uznesení venoval náležitú pozornosť problematike vyčíslenia trov exekúcie a priznania ich náhrady. Postupoval pritom v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku ako generálnej právnej normy upravujúcej civilný proces, Exekučného poriadku a vyhlášky. Po oboznámení sa s exekučným spisom sp. zn. Ex 327/01, preskúmaní napadnutého rozhodnutia okresného súdu a zohľadnení argumentov sťažovateľa krajský súd rozhodol tak, že potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým bola sťažovateľovi priznaná náhrada trov exekúcie v nižšej, než požadovanej sume. Ústavný súd je toho názoru, že úvahy odvolacieho súdu vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, pričom napadnuté uznesenie nevykazuje znaky arbitrárnosti a je aj náležite odôvodnené. V rámci odôvodnenia svojho právneho názoru krajský súd vysvetlil (vykonal interpretáciu § 14 vyhlášky), za ktoré úkony neprináležalo sťažovateľovi priznať „časovú odmenu“ a aký čas je treba považovať za primeraný na vykonanie konkrétnych úkonov. Odvolací súd súčasne zdôvodnil, prečo nebola sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi priznaná náhrada za bežný režijný kancelársky materiál.

Z namietaného uznesenia krajského súdu podľa názoru ústavného súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojevôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Krajský súd zreteľne odôvodnil svoje skutkové zistenia s použitím príslušných

zákonnych ustanovení, a preto nemožno konštatovať, že by skutkové alebo právne závery krajského súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa o tom, že v iných prípadoch týkajúcich sa totožnej problematiky použili všeobecné súdy rozdielnu interpretáciu všeobecne záväzných právnych predpisov, ústavný súd zastáva názor, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovacie prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. najvyššieho súdu (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07). Uvedený názor platí o to viac, ak predmetom ústavnej sťažnosti je posúdenie sporu o 764 Sk (rozdiel medzi požadovanou a priznanou sumou, pozn.), ktorý sa navyše netýka rozhodnutia vo veci samej, ale náhrady trov konania.

V súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 116/05, III. ÚS 218/07, III. ÚS 27/08), v nadväznosti na už uvedený záver a vychádzajúc z toho, že absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru, ústavný súd postupoval aj pri posudzovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy. Ústavný súd totiž v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Rozhodovanie o základnom práve podľa čl. 20 ústavy všeobecným súdom a nevyhovenie návrhu nemožno chápať ako poškodenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ústavy. Právomoc všeobecného súdu rozhodovať vo veciach občianskoprávných vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy.

Napokon vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru ústavný súd upriamuje pozornosť na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej o nútenú alebo povinnú prácu ide vtedy, ak sa vykonáva bez súhlasu dotknutej osoby, má nespravodlivý či vynútený charakter a výkon takejto práce je neodvratný (Van der Musselle c. Belgicko z 23. novembra 1983, obdobne aj I. ÚS 191/06). Ústavný súd je zároveň toho názoru, že v predmetnej veci sťažovateľ nebol nijako nútený vykonávať exekučnú činnosť, keďže rešpektoval návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, na základe čoho požiadal exekučný súd o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Za tohto stavu preto vôbec nemožno hovoriť o tom, že by sťažovateľ vykonával v danej veci exekútorскую činnosť proti svojej vôli. Je to tak tým viac, že sťažovateľ vykonáva súdnoexekútorскую činnosť ako slobodné povolanie (obdobne I. ÚS 199/07), a teda aj ako podnikateľskú činnosť za účelom tvorby zisku.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2008